

Thuis bij de Bagijntjes

Het echtpaar Karel en Ruulke Bagijn woont in New York, waar zij een hoge functie heeft bij investeringsmaatschappij Carlyle. Hij is gepensioneerd journalist. 'Schrijf maar op: zijn vrouw onderbreekt hem voortdurend.'

door Mark Schalekamp

S

"Sommige mensen nemen het vliegtuig om in Central Park te kunnen wandelen, wij nemen de lift." En hij drukt op knopje L, van Lobby, waar de conciërge een sprintje trekt door de marmeren hal om de deur naar Fifth Avenue open te kunnen houden. Oversteken en je staat in het park. Karel en Ruulke Bagijn wonen dertighoog in New York, waar zij in de leiding zit van Carlyle, een van de grootste private equity- en investeringsbedrijven ter wereld. En waar hij zich bezighield, een beetje, met de opvoeding van hun zoon, nu 19, maar vooral met rondscharrelen door de stad met zijn fotocamera in de aanslag. Zij is 51, hij 74 en in een vorig leven journalist voor *Het Parool*, als politieverlaggever, Suriname-specialist, als buitenlandredacteur. "Jan-Reijer vroeg ik weleens of hij het niet stom vond om zo'n saaie vader te hebben, die niet werkt. 'Nee hoor,' zei die, 'ik ken geen vader die zoveel oorlogen heeft overleefd.'"

"Tempura et crevettes. Après, tartare de thon, s'il vous plaît." Hun stamtent is een Franse bistro in 61st Street, vlak bij Madison Avenue. La Goulue, een restaurant dat best veel weg heeft van het Amsterdamse Le

Garage, met zijn houten lambrisering en vele spiegels, maar vooral door de clientèle: zelfbewust en zo te zien niet de kleding bestellend bij H&M. Deftig volk. In het hoekje lunct een dame in haar eentje, een hoedje op en iets bijzonders van Tiffany's in haar oren, naast een tafel waar een grootvader zijn kleinkind fêteert, mooie vlechten in heur haren.

En net wanneer Karel verhaalt over die keer dat-ie in Kosovo door het oog van de naald kroop, iets met Servische en Albanese Kosovaren, een gestolen auto en een dreigende standrechtelijke executie, worden we onderbroken door wat vrienden uit de buurt. Althans, ze wonen meestal in Californië, maar hebben ook iets aan het park. Zoals de Bagijns nog steeds een fijn huis in Laren hebben. "Maar goed, dat scheelde niet veel," vervolgt hij na een paar minuten. "Ik ben uiteindelijk gered door wat Duitse soldaten die in de buurt aan het patrouilleren waren. Ik denk dat ik de enige Nederlander ben die kan zeggen dat-ie door het Duitse leger is gered." Buldert.

Ze ontmoeten elkaar in Nieuwspoort, de beroemde *mixed zone* van het Tweede

► Kamergebouw, waar pers en politiek elkaar aan de bar de waarheid vertellen. Het was 1994; de krant had Karel in Den Haag geplaatst om als politiek redacteur even bij te komen van wat heftige tijden. En Ruulke was, vers afgestudeerd in Rotterdam, begonnen als medewerker van de VVD-fractie. Ze schreef enkele hoofdstukken in de boeken van Frits Bolkestein – Paars I was net aan de macht.

“Ja, een collega van me vertelde dat er bij de nieuwe fractiemedewerkers leuke dames zaten,” zegt Karel.

Ruulke onderbreekt. “Je bedoelt aardige dames. Maar waarom moet dit opgeschreven worden?”

Beteuterde blik van Karel. “Nou ja, goed, we ontmoeten elkaar dus in het gebouw van de Tweede Kamer. Punt.” Neemt een slok en zegt lachend: “Schrijf maar op: zijn vrouw onderbreekt hem voortdurend.”

Is jullie dynamiek veranderd in de loop der jaren?

“We hebben nog steeds een volledig ser-

zien dat het voor vrouwen mogelijk is de top te halen.”

Hoe komt het dat het u gelukt is en anderen niet?

“Ze hebben andere keuzes gemaakt,” zegt Ruulke.

“Toen onze zoon werd geboren,” voegt Karel toe, “heb ik besloten om diens opvoeding op me te nemen, om helemaal te stoppen met werken. Ruulke kon blijven reizen, hoefde geen rekening te houden met mij. Ik was de oppas, de au pair.”

“Ja, maar we hadden ook een dame die voor Jan-Reijer zorgde,” zwakt Ruulke haar mans heroïsche opoffering af. “Ik heb geleerd dat er heel veel mogelijkheden zijn om je gezin te organiseren. En ik heb keihard gewerkt, ben heel gedreven. Weet precies wat ik wil.” Denkt even na. Bovendien heb ik risico's genomen en niet alle vrouwen – noch mannen – zijn bereid dat te doen.

Die willen in vertrouwde omgeving blijven werken, of die zien op tegen de hardheid of de competitieve omgeving in Londen of

dat wel. In een hoekje van haar *corner office*, op de 34ste, stond Ruulke achter haar scherm – zitten is van vroeger. Aan de muur een Hollandse oude meester, een foto van haar gezin en eentje met Barack Obama, in de hoek staken sneakers uit een tasje – daarmee powerwalkt ze 's ochtends om een uur of negen naar kantoor. Ze is dan overigens al een paar uur aan het werk: Europa en Azië zijn namelijk reeds lang open.

“Ik wil graag dat vrouwen het goed doen,” zegt ze. “Ik ben mentor van een aantal. Heb ik zelf ook veel aan gehad, bijvoorbeeld door te leren om groot te denken. Het helpt om de horizon te verbreden, soms zelfs in een gesprek van een halfuur.” **Zou het bedrijfsleven beter af zijn met meer vrouwen op hoge posities?**

Ze formuleert zorgvuldig. “We moeten een omgeving scheppen waarin iedereen goed kan werken. En een team is beter wanneer het gemengd is. Dat vinden we bij Carlyle al belangrijk sinds 2013, dus lang voordat dit in zwang raakte. We hebben ook veel aandacht voor lhbtq. Dat vinden ook onze investeerders belangrijk.” Zoals Carlyle er op zijn beurt op stuurt dat dertig procent van de boards van de ondernemingen waar het controlerend aandeelhouder is, divers is, wat betekent dat – bij elkaar opgeteld – dertig procent vrouw, latino, zwart of gay is.

Maar vaak weet je toch helemaal niet of iemand gay is? Dat benadruk je met zo'n beleid toch juist?

Dat is ouderwets van me; Ruulke verslikt zich bijna in een slok wijn. “Wij houden bij hoeveel vrouwen er werken, en als mensen bereid zijn dat te melden, houden we ook de seksualiteit bij. Ook van welke *community* iemand is, *Native American* of *black*. Gemengde teams leiden bovendien gewoon tot betere bedrijfsresultaten, weten we door onder andere een McKinsey-studie.”

Ik sputter tegen.

Ik kan ook onderzoeken vinden die zeggen dat bedrijven met een homogene cultuur beter presteren, omdat men elkaar sneller vindt, makkelijker dezelfde taal spreekt, elkaar meer vertrouwt.

Nog steeds haar woorden wegend: “Het gaat er in eerste instantie natuurlijk om dat mensen goed zijn. Maar diverse teams zijn over het algemeen beter verbonden met de wereld. Het schuurt dan vaak als je tot besluiten moet komen, maar we weten dat iedereen daardoor wordt uitgedaagd om beter te werken en harder zijn punt te verdedigen. Dan presteren mensen beter.” **Hebben jullie het hier thuis weleens over?**

“Nee,” zegt Karel, “we hebben het vooral

‘Als journalist is Karel vrienden geweest met huurmoordenaars en ministers, hij kan werkelijk met iedereen opschieten.’

Ruulke Bagijn

vies,” zegt Karel.

Hun maatschappelijke posities zijn wel veranderd. Ruulke verruilde de politiek voor de financiële wereld, onder andere lang bij ABN Amro, ze was voor PGGM betrokken bij de verkoop van private equity-club Alpinvest aan Carlyle. Carlyle kende haar daardoor en vroeg haar in 2019 terug. Ze leidde eerst een divisie binnen Alpinvest, nu het geheel, met een belegd vermogen van 65 miljard euro. In de top van de financiële wereld zijn weinig vrouwen. En al helemaal geen Nederlandse vrouwen. Om het in mannelijke termen uit te drukken: Ruulke Bagijn is spits bij Paris Saint-Germain.

“Ik vind het niet zo bijzonder, maar het is wel bijzonder,” zegt ze.

Karel, die al een tijdje zijn mond had moeten houden, maar blij was met zijn wijn, voegt toe: ‘heel bijzonder’, en bekijkt het meteen vanuit journalistiek perspectief: “*Het Financieele Dagblad* wijdde er meteen een groot artikel aan.”

“Ik wil ook wel een voorbeeld zijn, laten

New York. Of het gebrek aan vakantiedagen. Het werd me vaak afgeraden, maar daar heb ik nooit naar willen luisteren.”

Hoeveel uur per week werkt u?

“Het is niet in uren uit te drukken. Ik doe gewoon wat nodig is.”

Karel onderbreekt en zegt met zijn zware stem: “Ze werkt 7 dagen per week.”

Ruulke: “Ik werk altijd, tenzij ik niet werk. Gisteren was de diploma-uitreiking van mijn zoon, en toen werkte ik niet. En vanochtend, zondagmorgen, ging ik gewoon aan de slag. Straks kom ik thuis en ga ik weer *investment papers* lezen.”

Een dag of wat eerder bezocht ik haar op kantoor, *midtown* Manhattan, hemelhoog rijkend naast het prachtige Grand Central Station. Buiten zwermen forenzen langs toeristen, binnen stap je in een wereld van marmer en glas, van pijlsnel zoevende liften die je deelt met perfect gekapte en geklede jonge mannen en vrouwen. Allemaal even voorkomend, intelligent en ambitieus ogend. Een tikje *Truman Show*,

‘Ik werk altijd, tenzij ik niet werk’

over politiek.” En hij laat weten dat hij er behoorlijk anders over denkt. Maar hij is dan ook een oude witte man, en die begrijpt er niets van, dat weet iedereen. “Ik ga helemaal niet met jullie in gesprek hierover, jullie komen van zo'n andere planeet,” zegt Ruulke. De *maitre d'* met een prachtige dikke vierkante bril, een *character* afkomstig uit Porto, komt handen schudden en smooit zo, goed getimed, een echtelijke twist in de kiem.

Karel is uitgesproken. Is dat nooit een risico, tijdens sociale gelegenheden bijvoorbeeld?

“Ik weet hoe ik me moet gedragen. Ik eet met vork en mes,” bromt hij.

“En nee,” sluit Ruulke de gelederen. “Ik zou 'm niet kunnen meenemen als hij hele stellige dingen zou gaan roepen over zoiets als Democraten en Republikeinen. Hij weet goed in welke omgeving hij is. Als journalist is hij vrienden geweest met huurmoordenaars en ministers, hij kan werkelijk met iedereen opschieten. Hij verbindt bovendien, hij heeft mooie verhalen. ►

Hun stamten is een Franse bistro in 61st Street

► Ik ben veel gereserveerder.”

En ze moeten vaak genoeg gezamenlijk opdraven, da's onvermijdelijk. Naar het theater, naar musicals, en dan zitten ze niet bepaald op de achterste rij. "Vaak op uitnodiging voor Carlyle." Of een bestuurs-etentje van bijvoorbeeld de Netherland-America Foundation.

Wil je niet terug de politiek in, waar je carrière ooit begon? Minister van Financiën?

"Ik ben een goede organisator, ja," lacht ze. "Ik zou het best kunnen, maar ben blij met wat ik nu doe. Ik zou het pas over een jaar of acht willen."

"Rutte zei het weleens tegen je," zegt Karel. "Ik stond ernaast."

Toen jullie elkaar leerden kennen, was jij de grote man, Karel, en nu draait het meer om Ruulke. Hoe is dat?

Zijn 'prima' klinkt welgemeend. Hij heeft

Ruulke: 'Vriendjes van mijn zoon denken dat ik de golddigger ben, da's wel heel geestig'

'Onze zoon Jan-Reijer klaagde weleens. Dan houd ik hem voor: door je moeders werk kun je wel naar een fijne maar veel te dure school.'

Karel Bagijn

het druk genoeg, vooral met fotograferen. De onderkant van de New Yorkse samenleving. Daklozen, op roosters of in de metro. "Mijn vriend Vincent Mentzel vindt de foto's goed." En regelmatig naar die beroemde jazzclubs, Village Vanguard, Birdland of Blue Note. Naar de musea. Naar de toprestaurants. In Frankrijk hadden ze bijna een volle bingokaart, alle driesterrenkoks bezocht, maar met New York is ook weinig mis. "Ik vond laatst een

taco-tent met een ster!" En er volgt weer een heel verhaal.

"Karel heeft gewoon geen baan nodig om iemand te zijn," vat Ruulke samen.

En dat leeftijdsverschil? Karel is 74. Vond ze vroeger vervelender, weet Karel. "Ja, in het begin, toen het aan was, was ze 24. En was het: 'O, wat leuk dat u hier met uw dochter komt!' Inmiddels hebben we wel meer vrienden bij wie het verschil twintig jaar is."

"Vriendjes van mijn zoon denken dat ik de golddigger ben, da's wel heel geestig," lacht Ruulke. Even stil. "Raar om te bedenken waarom wij bij elkaar zijn. We zijn in ieder geval aan elkaar gewaagd. Vind je niet, Karel?"

"Wij?" Karel let niet op, heeft belangrijker zaken aan zijn hoofd: hij is bezig een goeie dessertwijn te zoeken op de kaart.

"Ja," richt ze zich tot mij, "we passen goed

bij elkaar. Hij is een enorme steun, terwijl ik echt niet altijd even makkelijk ben. Als mijn werk soms veel vraagt, heb ik verder niet zo veel te geven. Maar dat maakt Karel weinig uit. Die gaat gewoon zijn gang, maar is onvoorwaardelijk en een fan. Weet je, hij is topverslaggever geweest. Als hij op pad was, moest eerst het werk af zijn en ging hij daarna pas naar de bar." Karel doet nog steeds of hij de kaart bestudeert, maar laat een lachje ontsnappen.

Ruulke: "Het was nooit onduidelijk waar de prioriteiten lagen. Kijk, we willen weleens een weekend weg. Maar hoe vaak is het niet gebeurd dat alles moest worden omgegooid, vanwege mijn werk. Dan ging Karel in zijn eentje naar Long Island, dan ontmoetten we elkaar daar op zaterdagavond. Hij begrijpt dat en da's heel fijn. En hij brengt kleur, met de mooie muziek, het lekkere eten. Mijn bandbreedte is soms niet zo groot, omdat ik erg gericht ben op mijn werkdingen."

Karel kijkt op. "Ja, Mahler, Bruckner en Bach. Schitterend. Ik ben ook ongelofelijk trots op haar, Ruulke weet 't. Als ik naar de kroeg ga, zegt ze: je gaat toch niet weer tegen je vrienden opscheppen over me!" Wat-ie wel doet.

En dat werk van haar? "Bij mij ging de krant voor alles. Onze zoon Jan-Reijer klaagde weleens, maar ja, hou ik hem dan voor: door je moeders werk kun je wel naar een fijne maar veel te dure school. Niet van mijn journalistenpensioentje," lacht hij. En hij bestelt die hele goeie dessertwijn. ✍